

Ilomielin auttamassa

Amie Jane Leavitt

Perustuu tositapahtumaan

”Työtä tehdessään laulan, olen niin iloinen” (Lasten laulukirja, s. 108).

William laski haravansa talon seinää vasten ja lysähti nurmikolle. Lehtien haravoiminen oli kovaa työtä, mutta hän ja hänen siskonsa Chloé ja Amelia olivat viimeinkin saaneet sen tehtyä. Korkealla taivaalla Alppien yllä hän näki lentokoneen. Hän mietti, minne se oli matkalla.

William rakasti pientä kaupunkiaan, joka oli lähellä Ranskan ja Sveitsin välistä rajaa. Ihmiset kautta maailman tulivat käymään siellä. Hän mietti paikkoja, joissa hän halusi käydä, ihmisiä, joita hän voisi kohdata, ja seikkailuja, joita hän saattaisi jonakin päivänä kokea.

Hän hätkähti unelmoinnistaan kuullessaan viheltelyä ja askelten narsuntaa viereisen talon pihalta.

”Pat alkaa varmaan haravoida lehtiä”, William mietti. ”Olen tosi tyytyväinen, että me saatiin meidän piha haravoitua.”

”Mutta jos haravoiminen oli vaikeaa kolmelle ihmiselle, sen täytyy olla todella vaikeaa yhdelle!” William mietti. Patin vaimo Pam oli juuri ollut leikkauksessa, joten Patin pitäisi haravoida kaikki lehdet itse.

Äiti sanoi aina: ”Kun autamme, me olemme onnellisia!” ja William ajatteli, että se tarkoitti varmaan Patin auttamista, vaikka he olivatkin jo väsyneitä haravoituaan oman pihansa.

William katsoi Chloéa ja Ameliää, jotka rakensivat pikkuisia tikkutaloja nurmikolla. ”Pitäisikö meidän mennä auttamaan Patia?” hän kysyi. ”Meidän avulla hän saa pihan pian haravoitua.”

Chloé ja Amelia olivat samaa mieltä ja lähtivät Williamin mukaan.

”Tarvitsetko apua?” Amelia kysyi, kun he kiersivät pensaiden takaa Patin pihalle.

”Aivan varmasti! Mutta te lapset olette haravoineet koko iltapäivän. Olette varmasti väsyneitä.”

”Ei se mitään”, William sanoi. ”Me halutaan auttaa. Ja kun me autetaan, me ollaan onnellisia!”

Kun he haravoivat, Pat kertoi lapsille hassuja sattumuksia elämästään.

Pat oli kotoisin Intiasta mutta hän oli asunut eri puolilla Aasiaa ja Afrikkaa.

Kun lehdet oli pantu säkkeihin, William katsoi ympärilleen ja huomasi, että Patin pihalla kahden suuren omenapuun ympärille oli pudonnut omenoita. Heidän työnsä ei ollut aivan vielä tehty. William kyykistyi ja alkoi kerätä omenoita. Siinä samalla hän erotteli mädät omenat hyvistä. Chloé ja Amelia kiiruhtivat keräämään omenat kasoihin.

Pat haki vanhat vihreät kottikärrensä vajasta. ”Pannaan mädät omenat tähän. Sitten voitte viedä hyvät omenat mukanne kotiin.”

”Kiitos vain, Pat, mutta ei meidän tarvitse ottaa sinun omenoitasi”, William sanoi.

”Minä haluan antaa ne teille”, Pat sanoi. ”Sillä kun annan, olen onnellinen!”

Sinä iltana päivällisellä lapset kertoivat isälle ja äidille, kuinka

hauskaa heillä oli ollut, kun he olivat auttaneet Patia ja kuunnelleet hänen tarinoitaan.

Samassa William sai idean. ”Minä tiedän, mitä voimme tehdä niillä omenoilla, jotka hän antoi meille!” Hän hyppäsi hakemaan kirjahyllystä *Liahona*-lehden. ”Pat ja Pam tykkäsivät tästä varmasti”, William sanoi etsien omenakakun ohjeen. ”Ja Pat sanoi tänään, että kun me annamme, me olemme onnellisia!”

”Tehdään kakku muillekin meidän naapureille!” Chloé ehdotti.

William virnisti. Hän mietti kaikkia niitä ihmisiä, jotka hän voisi kohdata, ja jännittäviä kertomuksia, jotka hän voisi kuulla. Ja kaikki se vain osoittamalla vähän ystävällisyyttä. Ja viemällä vähän kakkua. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.